

РЕШЕНИЕ

№ 28425

гр. София, 14.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на
прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1324** по описа за **2026**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на Глава единадесета АПК и Част
седма (чл.чл. 284-286, вр. чл. 3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под
стража.

С искова молба, вх. № 3656/02.02.2026 г. К. Д. И. – ЕГН: [ЕГН], с посочен адрес в [населено
място],[жк], блок 31, вх. „Б“, ет. 3, ап. 32 претендира от Главна дирекция „Изпълнение на
наказанията“, при Министерство на правосъдието обезщетяване на неимуществени вреди, в
размер на 44 999 евро, за периода от 08.12.2021 г., до 24.06.2022 г., с посочени основания: чл. 284,
вр. чл. 3 ЗИНЗС. Вредите са обвързани с твърдения, че: по време на престоя му в Затвора – В., за
изтърпяване наказание „лишаване от свобода“, поради запориране на банковата му сметка
останал през исковия период без лични средства и не можел да си закупи карта за провеждане на
телефонни разговори; подадените молби по чл. 79 от Правилника за прилагане на Закона за
изпълнение на наказанията и задържането под стража до началника на затвора, да му бъде
предоставен безвъзмезден достъп до служебен телефон били оставени без уважение.

С писмен отговор от 05.03.2026 г. посоченият ответник ГД „Изпълнение на наказанията“, чрез
юрисконсулт: оспорва исковата молба, като неоснователна и недоказана, и прилага писмени
доказателства; излага доводи по същество.

В съдебното заседание ищецът е представляван от упълномощен адвокат С. И., която: поддържа
исквата молба; потвърждава направеното с нея искане за разпит на свидетел – Х. А. Х., който
изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – В.; не ангажира други доказателства;
претендира възстановяване разноските за водене на делото, съгласно списък.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва исковата молба, като поддържа отговора на

същата и заявява становище по същество, с което коментира и показанията на разпитания свидетел; желае юрисконсултско възнаграждение и възражава за прекомерност на адвокатското. Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на исковата молба.

С Определение № 16292/28.04.2026 г. Съдът, на основание чл. 146, вр. чл.140, ал. 3 ГПК съобщи на страните проект на доклад по делото, с конкретни указания, относно доказателствената тежест на ищеца. Ищецът и упълномощеният адвокат: поддържат исковата молба и направените уточнения.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобрази характера на производството от процесуална страна приема, че исковата молба е процесуално допустима за разглеждане, по реда на чл.чл. 284 - 286 и чл. 3 ЗИНЗС, вр. чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Анализирайки писмените доказателства, представени от ответника, както и твърденията на ищеца Съдът приема за установено и доказано, понеже не се оспорва и не е опровергано от ищеца, посредством съответните доказателства, че: периодът на исковите претенции е с начало 08.12.2021 г., до 24.06.2022 г.; през този период ищецът е пребивавал като лишен от свобода в Затвора – В.; ищецът по същество твърди незаконосъобразно бездействие (см. чл. 256 АПК) от страна на ответника, по задължение, свързано с чл. 79, ал. 3, вр. ал. 1 ППЗИНЗС – осигуряване на възможност за провеждане на телефонни разговори „(3) по изключение с разрешение на началника на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие на лишените от свобода се предоставя безвъзмезден достъп до служебен телефон във връзка с тежки семейни проблеми или спешни правни основания“); видно от представените от ответника справки за парични трансфери (л. 30 и л. 34 от делото): за периода 17.05.2021 г. – 31.12.2021 г. ищецът е имал общо приходи от ваучери – 750 лева и е направил разходи, на стойност 749 лева, от които за закупуване на фонокарта, нужна за ползване на телефон – 137, 50 лева; за периода от 01.01.2022 г., до 24.06.2022 г. е имал: приход на 24.06.2022 г., в размер на 4 600 лева; приход на 10.03.2022 г. – 90, 40 лева и разход за фонокарта, на 01.04.2022 г. – 12, 50 лева; според двете заповрни съобщения (л.л. 27, 28), издадени от държавен съдебен изпълнител при РС - София, съответно по изп. дело № 20241110400549 – на 14.08.2024 г. и по изп. дело № 20241110400550 – на 21.05.2024 г. (и двете издадени извън исковия период) са наложени заповри върху личната партида на К. Д. И., за задължения, в размер на 684, 69 лева и 14 422, 53 лева. С исковата молба ищецът твърди наличие на две други изпълнителни дела, по описа на съдебен изпълнител при РС – Пазарджик, за наложени заповри върху парични вземания, но не представя писмени доказателства в тази връзка. От ответника е представено само едно заповрно съобщение, издадено от съдебен изпълнител при РС – Пазарджик (л. 43).

С показанията си свидетелят Х. А. Х., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – В. твърди, че: познава К. Д. И. от местата за лишаване от свобода; до м. 12.2025 г. И. пребивавал в Затвора – В.; там двамата били в един коридор, в съседни килии - № 123 и № 125; ищецът „имал проблеми от всякакво естество, най - вече с Администрацията на затвора, че не му заменят режима“; споделял, че има финансови проблеми, тъй като са му наложени заповри от съдебен изпълнител върху сметката и не получава никакви средства, поради което не може да си купи от лавката най - основни неща, като четка, паста за зъби, тоалетна хартия; споделял и свидетелят чувал разговори с инспектор „Социална дейност“, че е искал от Администрацията на затвора да му осигури телефонен разговор в спешен порядък, защото няма средства да си закупи карта; искал, но не му давали телефон; поради липсата на пари било нормално да е ядосан, притеснен и да изпадне в ситуация на безизходица; свидетелят го виждал често да плаче в такива ситуации; когато починал баща му, не му осигурили телефонен разговор; виждал го да плаче в тази

ситуация, че не може да се свърже с майка си; споделял е, че се ядосва от ситуацията, че не му дават разговор, отказвал храна, изпадал в депресивно състояние, затварял се в себе си и не разговарял с никой; това негово състояние продължило дълго – от м. 11.2025 г., когато починал баща му, до излизане от Затвора през м. декември, 2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, 14^{-ти} състав се ангажира със следните правни изводи, по същество.

Разпоредбата на чл. 285, ал. 1 ЗИНСЗ постановява, че исковите срещу Държавата за вреди, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията, в резултат на нарушения на [чл. 3](#) от същия закон се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл.чл. 203 – 207), като за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 и чл. 4 от ЗОДОВ вменяват на Държавата отговорност за вредите, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност и задължението за обезщетяване на всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Следователно, за да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинени вреди; незаконосъобразни действия/бездействие пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните действия/бездействие, и настъпилата вреда. Нормата на чл. 284, ал. 5 ЗИНСЗ възлага на ответника тежестта да докаже, че ищецът не е бил поставен в неблагоприятни, по смисъла на чл. 3, ал. 2, вр. ал. 1 ЗИНСЗ условия. В случая се твърди бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата, при или по повод изпълнението на административна дейност, по задължение, свързано с чл. 79, ал. 3, вр. ал. 1 ППЗИНСЗ – осигуряване на възможност за провеждане на телефонни разговори.

По аргумент от чл. 256, ал. 1 АПК незаконосъобразно ще бъде бездействие, на административен орган или длъжностни лица по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. С други думи, нормативен акт следва да вменява на административен орган да осъществи определено действие, но той да не изпълнява това си задължение.

Разпоредбата на чл. 79 ППЗИНСЗ е част от Глава втора, Раздел I „Права и задължения на лишените от свобода“. Според ал. 1 на чл. 79 „лишените от свобода провеждат телефонни разговори за своя сметка, чрез телефонен апарат от доставчик на телефонни услуги“. Ответникът е представил в тази връзка Заповед № Л-4051/2016 г. на главния директор на ГД „Изпълнение на наказанията“ (л. 35). Нормата на чл. 79, ал. 3 ППЗИНСЗ не е императивна и прилагането ѝ е в обхвата на оперативната самостоятелност на началника на затвора. Съдебният контрол в такъв случай е регламентиран с чл. 169 АПК и е ограничен до преценката, дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове.

Ищецът не твърди да не е получавал достъп до телефонен апарат изобщо, но претендира за това, че началникът на Затвора-В. е бездействал, като не му издавал „по изключение“ разрешение за безвъзмезден достъп до служебен телефон, във връзка с тежки семейни проблеми или спешни правни основания (ал. 3 на чл. 79 ППЗИНСЗ). Ищецът, който през периода на подаване процесната искова молба, а и след това не е бил със статут на лишен от свобода, следователно е разполагал с реална възможност, не установи и не доказа твърдението си, понеже не представи

молбите и получените във връзка с тях откази. С други думи не установи и не доказва основното си твърдение, въз основа на което конструира и твърдението да е понесъл неимуществени вреди. Доказателствената тежест в тази насока Съдът е указал с определения, с което е съобщен докладът по делото, срещу който не са постъпили възражения. Не се установи началникът на Затвора – В. и/или друго длъжностно лице да са препятствали възможността ищецът да ползва безплатно телефонен апарат. От друга страна Съдът не кредитира като убедителни и достатъчни да докажат ищцовите твърдения, показанията на разпитания свидетел. Каза се, че периодът на исковата претенция е заявен от 08.12.2021 г., до 24.06.2022 г. Показанията на свидетеля в една част са неотнормими към исковия период и към предмета на иска, включително в частта, относно сочените от ищеца негативни емоции след вестта за смъртта на баща му „през м. 11.2025 г.“. В останалата част, относно емоционалните преживявания и поведение на ищеца свидетелските показания са в известна степен абстрактни и съдържат клиширани изрази, като „притеснение и изпадане в безсходица“.

Разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС приравнява на „нечовешко и унизително отношение“, по смисъла на ал. 1 и: „поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност“.

Дори да бъде прието за вярно твърдението на ищеца за непредоставянето му по изключение на безплатен достъп до телефонен апарат, евентуалните му субективни усещания от този факт не са с характер и интензитет, даващ основание да бъде прието (по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС), че е бил подложен на „жестоко, нечовешко или унизително отношение в резултат от „бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност“.

Неосъществяването от страна на ответника (административен орган и/или негови длъжностни лица) незаконосъобразно бездействие, съобразно изложените аргументи сочи, че по отношение на исковата молба не са изпълнени дефинираните елементи от фактическия състав за ангажиране безвиновна отговорност на ответника, за незаконосъобразно бездействие на служители на ГД „ИН“. Оборимостта на презумпцията по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС („настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното“) не освобождава ищеца от отговорността да проведе от своя страна пълно и главно доказване (чл. 154, ал. 1 ГПК) на твърдението за понесени неимуществени вреди.

Исковата молба подлежи на отхвърляне, като неоснователна и недоказана. Независимо от това, на ответника не следва да бъде присъждано поисканото юрисконсултско възнаграждение. Нормите на [чл. 286, ал. 2](#) и [ал. 3 ЗИНЗС](#) са специални, по отношение на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#), вр. [чл. 144](#) и [чл. 143 АПК](#), и не предвиждат хипотеза за възлагане в тежест на ищеца, на юрисконсултско (адвокатско) възнаграждение, когато искът му бъде отхвърлен. По делото не са направени разноси, което да налага осъждане на ищеца за такива (чл. 286, ал. 2, предл. първо ЗИНЗС).

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203-205 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна и недоказана исковата молба, вх. № 3656/02.02.2026 г. от К. Д. И. – ЕГН: [ЕГН], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, при Министерство на правосъдието, за обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 44 999 евро, за периода от 08.12.2021 г., до 24.06.2022 г., в резултат от бездействие на ответника, по задължение, произтичащо от разпоредбата на чл. 79, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, пред тричленен състав на Административен съд София – град, по реда на Глава дванадесета АПК, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: